

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 14. ožujka 2010.

(Video)

Zreli i nezreli odnos s Bogom

Draga braćo i sestre!

Na ovu Četvrtu korizmenu nedjelju čita se evanđeoski tekst o ocu i dvojici sinova, poznatiji kao prispodoba o "rasipnom sinu" (Lk 15,11-32). Ta stranica Lukina Evanđelja predstavlja vrhunac duhovnosti i literature svih vremena. Doista, što bi bili naša kultura, umjetnost i općenito naša civilizacija bez te objave Boga kao oca punog milosrđa? Ona nas uvijek iznova gane i svaki put kada je slušamo ili je čitamo kadra je uvijek nam nadahnuti nova značenja. Prije svega, taj nam evanđeoski tekst ima moć govoriti o Bogu, pomoći nam upoznati njegovo lice, još bolje, njegovo srce. Nakon što nam je Isus govorio o milosrdnom Ocu, ništa više nije kao prije, sada poznajemo Boga: on je naš Otac, koji nas je iz ljubavi stvorio i obdario nas savješću, koji pati ako zalutamo i koji se veseli ako se vratimo. Zato se odnos s Njim gradi kroz jednu povijest, slično onome što se događa u odnosu djeteta prema njegovim roditeljima: na početku je ovisno o njima; zatim traži vlastitu samostalnost; a na kraju – ako se stvari pozitivnu razviju – prispijeva zreloom odnosu, utemeljenom na zahvalnosti i istinskoj ljubavi.

U tim etapama možemo iščitati također odrednice čovjekova hoda u odnosu s Bogom. Može postojati razdoblje nalik djetinjstvu: religija vođena potrebom, ovisnošću. Malo po malo kako čovjek raste i oslobađa se, želi se osloboditi te podređenosti i postati slobodan, odrastao, kadar vladati sobom i samostalno donositi odluke, misleći čak da može bez Boga. To je osjetljiva faza jer može dovesti do ateizma, ali također, nerijetko, krije u sebi čovjekovu potrebu da otkrije pravo Božje lice. Na našu sreću, Bog nikada ne uskraćuje svoju vjernost i, ako se mi udaljimo i izgubimo, nastavlja nas pratiti svojom ljubavlju, opraštajući nam naše grijehе i govoreći u nutrini našoj

savjesti kako bi nas dozvaio sebi. U toj prispodobu, dvojica se sinova ponašaju sasvim oprečno: mlađi odlazi i pada sve niže, dok stariji ostaje u kući, ali i on ima nezreli odnos s Ocem; naime, kada se brat vratio, stariji nije sretan kao što je to, međutim, Otac, štoviše, rasrdio se i ne želi ući u kuću. Dvojica sinova predstavljaju dva nezrela odnosa s Bogom: pobunu i djetinju poslušnost. Oba se ta oblika nadilaze iskustvom milosrđa. Tek kada iskusimo opraštanje, kada shvatimo da smo ljubljene besplatnom ljubavlju, većom od naše bijede, ali isto tako i od naše pravednosti, konačno stupamo u doista sinovski i slobodni odnos s Ocem.

Dragi prijatelji, razmišljajmo o toj prispodobu. Prepoznamo sebe u dvojici sinova i prije svega razmišljajmo o Očevu Srcu. Bacimo mu se u naručje i pustimo da nas njegova milosrdna ljubav rodi na novi život. Neka nam u tome pomogne Djevica Marija, Mater misericordiae.